

BOGDÁN JÓZSEF VERSEI

IGAZI TÉL

Ez már a tél, Uram, az igazi tél.

A homokrévi önkéntes arcán
felcsillan a hősi póz, amikor
a zölden izzadó sörösüveget
szájához emeli, és egy gyors
mozdulattal a mögé bújásos fogással
elintézett ember üvegszemére
tapint mellényzsebében.

Ez már a tél, Uram, az igazi tél.
Egy elpusztult madár rácsos
szárnya porlad a jégtöltésen.

Látod? Az uralmon levő évszak
piciny, fehér koporsókat sorakoztatott
a két vállra fektetett házak kerítéseinél.

Igen, ez az igazi tél.
Már itt belülről is érzem –
Akár a kiüresedett választási jelszavak,
havas eső csattog, mállik a vakolat. . .

Igen, igen, Uram. . .

ISTEN FENEVADJA

Akár egy italtechnológus,
Úgy kóstolgatja a levegőt.
Tudván tudja, hogy övé a juss.
Befelé pózol. Terveket sző.

Új térképekkel a szemében
Csókra csücsöríti a száját.
Matat, mint cincér a szemétben.
Szíveken, veséken is átlát.

Ha éppen az Úr úgy akarja,
Az ég rongyokban hull a földre.
Nosza! Aki bírja, hát marja,

Míg kővé nem mered a karja.
Ne nézzen gyerekre, se vénre. . .
Dúljon csak Isten fenevadja!

KOSZORÚÉR-SZÜRKÜLET

Újra miféle égi csínytevő
Háncsolja az ezredéves fákat?
A legjobb szomszédod átka áztat.
Feléd trappol egy vemhes vérnősző.

Itt minden érvelés édeskevés.
Búzslesz! Hallod naponta a bókot.
Hasadon csapod agyon a pókot.
A nap is már csak egy vörös kelés.

A nyákcsíkos padlóra rámered
Új esélyt áhító tekinteted.
Gazdátlanul leülsz a sámlira.

Csettint és óva int a vár Ura:
Ápold, gondozd és mentsd a bőrodet.
Szavatolt kisebbségi élvezet.